

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1050/2021
07.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Жикице Богдановића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Жикице Богдановића, адвоката Александре Златић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 3/21 од 02.06.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 474/21 од 22.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жикице Богдановића, адвоката Александре Златић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 3/21 од 02.06.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 474/21 од 22.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К 3/21 од 02.06.2021. године, између осталог, окривљени Жикица Богдановић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју казну му се урачунава време за које је задржан у полицији од 11.12.2020. године до 12.12.2020. године.

На основу члана 91. и 92. Кривичног законика, од окривљеног Жикице Богдановића одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела, и то новац у износу од 2.000,00 динара и окривљени је обавезан да наведени износ уплати у корист буџетских средстава суда, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а преостали привремено одузети предмети се враћају окривљенима по правноснажности пресуде.

Истом пресудом, поред осталих, окривљени Жикица Богдановић је обавезан да плати трошкове кривичног поступка - паушал у износу од 5.000,00 динара и остале трошкове поступка у износу од 95.211,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 474/21 од 22.07.2021. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног Жикице Богдановића и Вишег јавног тужиоца у Ужицу и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Жикице Богдановића, адвокат Александра Златић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док из образложења захтева произилази да је као разлог подношења захтева истакнута и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да укине другостепену пресуду и списе врати другостепеном суду на поновно одлучивање, са јасним налогом који се односи на примену закона, као и да одложи извршење правноснажне пресуде до окончања поступка по овом захтеву. Предложила је да бранилац окривљеног, адвокат Зора Добричанин Никодиновић буде обавештена о седници већа.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жикице Богдановића, је неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, указивањем да је суд у изреци првостепене пресуде радње окривљеног Жикице Богдановића, обухватио збирним чињеничним описом, док су у оптужном акту наведени конкретни датуми појединачних радњи овог окривљеног, а другостепени суд је такву одлуку потврдио. Оваким поступањем, суд је према ставу браниоца, повредио идентитет оптужбе и пресуде.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу

радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

У измењеној оптужници, радње продаје опојне дроге окривљеног Жикице Богдановића, одређене су и описане као три појединачна догађаја, и то понављањем идентичних радњи које је овај окривљени предузео, истог места на коме су радње предузете и количине опојне дроге коју је продао, као и новчаних износа коју је за продату дрогу примио и начина на који су му ти новчани износи исплаћени, за сваки датум када је окривљени Жикица Богдановић продао опојну дрогу окривљеном АА Поред тога, у погледу радње предузете 11.12.2020. године, у измењеној оптужници наведене су врсте опојне дроге коју је окривљени неовлашћено држао ради продаје и које су приликом претреса пронађене, начин на који су исте биле упаковане појединачно за свако паковање и са појединачном грамажом сваког пакета.

У изреци правноснажне пресуде суд је радње продаје опојне дроге окривљеног које су на напред описани начин наведене у оптужном акту, само обухватио збирним чињеничним описом, наводећи исти инкриминисани период као у оптужници, да је продаја извршена у три наврата, исте датуме продаје, количину и новчани износ за који је опојна дрога продата, док је у погледу радње окривљеног предузете 11.12.2020. године само сабрао количину појединачних пакета, за сваку врсту опојне дроге коју је окривљени неовлашћено држао ради продаје, приказујући укупну количину поједине врсте, приликом претреса, пронађене дроге.

Таквом формулацијом радњи извршења, по оцени овог суда, нижестепени суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде, јер је на тај начин измењен чињенични опис кривичног дела из изреке пресуде остао у границама чињеничног основа оптужног акта, тј. у границама чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела које је окривљеном стављено на терет оптужним актом и за које је правноснажно оглашен кривим.

Дакле, Врховни касациони суд налази да наведена измена чињеничног описа кривичног дела у изреци пресуде окривљеног није довела у тежи процесноправни положај, и следствено томе, окривљени није оглашен кривим за више криминалних активности од оних за које је оптужен, па су неоснованим оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац оспорава чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди, посебно у погледу периода извршења кривичног дела (члан 440. ЗКП) и у вези са тим оспорава и оцену изведених доказа, па надаље указује и на повреду начела „in dubio pro geo“ из члана 16. став 5. ЗКП. Међутим, како повреде чланова 16. став 5. и 440. ЗКП, не представљају законске разлоге, због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, Врховни касациони суд се у разматрање и оцену ових навода захтева за заштиту законитости није упуштао.

Надаље, бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због којих је подношење захтева

дозвољено окривљеном преко браниоца, али наводи захтева не садрже објашњење у чему се те повреде конкретно састоје, већ преосталим изнетим наводима, бранилац указује на редослед радњи предузетих према окривљеном. Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то се овај суд у разматрање и оцену истакнутих повреда, које у смислу члана 484. ЗКП, немају прописан садржај, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић